

Kort utdrag utur den på tyska språket
utgifna doctor Fausti historia, innefattandes
hans gudlösa lefnad, 24 åriga förbund med
djäfwulen och förtwiflade, samt i högsta
måtton faseliga ändalyckt. Götheb

1785

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- * Få samma utseende och känsla som med originalet!
- * Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- * *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- * *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- * Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

Kort Utdrag
Utur den på Tyska Språket
utgifna

Folkblite
Sag.
(Bij)
1700-1827

Doctor Fausti
Sistoria,

Innesfattandes hans gudlö-
sa lefnad, 24 åriga Förbund med
Djåfwulen och förtwiflade,
samt i högsta mätton fa-
seliga åndalyckt.

G Ö T T E B O R G,

Tryckt hos Samuel Norberg, R. G. Bokst.

På egen bekostnad År 1785.

THE
LIBRARY OF THE
MUSEUM OF
COMPARATIVE ZOOLOGY
AND ANATOMY
HARVARD UNIVERSITY
CAMBRIDGE, MASS.

Johan Faustus var bördig af Bresskapet
Anhalt, der hans Föräldrar bodde i
Byen Söndwedel. Dese wore fattige from-
me Bondesolk; men han hade en wälsförnö-
gen Slägtinge i Wittenberg, som war hans
Farbroder, hwilken inga Lifs-arswingar ägde.
Som den unge Faustus war qwick, tog han
honom til sig och höll honom tidigt i Scho-
lan, der han gjorde sådana framsteg, at han
snart kunde sticcas til Hög-Scholan i Ingols-
stadt. Här bles han också snart Magister och
hans Föräldrar och Farbroder sågnade sig icke
lite öfwer hans wundna förmon, och förs-
modade, at få mycken heder och glädje af
denna Unglingen, hällst han lade sig hufwuds-
sakeligen på det Theologiska Studium. Men
på den tiden, som war före Lutheri Refor-
mation, gick det gamla Papistiska Wäsende
ännu öfwer alt i swang, och man hade alle-
städes signier, beswärgningar, trollwäsende
och annat widskapeligt tyg för sig. Magister
Faust råkade i sådane elaka häymåstares säll-
skap, fattade lust til deras upptåg, lade sig
med mycken slit på deras öfningar och satte
andra studier å sido. Zigeunerne, som då
tillika swärmade omkring, och spådde folk i
händerna, fattade han äfwen tycke för, och
lärde sig af dem Chiromantien. Han lade
A 2 sig

sig ock mycket på den widspewelsen, at på sto-
 ra högtider spå af crepusculum matutinum, då
 Solen om morgonen upgick. Han brydde sig
 nu icke mer om Theologien, utan under för-
 rewändning, at studera Medicinen och Astro-
 nomien, lade han sig på Astrologien och Na-
 tivitet. Ställeri, hwadan han ock snart nog
 blef en ferm Prognosticant och Calender-
 eller Almanach-Skrifware. Hustrudselet war,
 at han alt sådant misbrukade och gick derut-
 innan altsför wida. Dock likwål war han så
 slug, at han försåg sig med hedrande witness-
 börder ifrån Academien, så at Farbrodren ic-
 ke fattade något mistycke för hans tagna be-
 slut, at öswergifwa det Theologiska studium.
 Han kostade altså ån ytterligare penningar på
 honom i 3 års tid, så at han århöllt Doctors
 wårdigheten i Medicinen. I medlertid lade
 sig Doctor Faust alt mer och mer på djäf-
 wuls konst, och lesde såsom den der Gud
 förgåtit, besynnerligen då han genom Far-
 brodrens död kom til besittning af en tämme-
 lig ägendom, den han snart spolierade, ty han
 war sållan nykter, utan lesde i wällust, spel
 och dublande, och då han, wid uphållningen
 af sin Förråds-tunna, minskade sällskaperna
 och slog sig til enslighet, minskade han icke
 lusten at göra sig närmare känd med hin hä-
 le, hwilket också lyckades honom. Han hade
 redan i sin wålmagt skaffat sig et helt Bi-
 bliothek af Astrologiska, Chiromantiska, Sor-
 tilegiska, Incantatoriska, Divinatoriska, Py-
 tho-

thoniska, Necromantiska eller Nigromantiska, Hydromantiska, Geomantiska, Pyromantiska, Aeromantiska och andra dylika Böcker; same deraf sökt inhämta den konsten, hwarester han så länge haft en hjertelig åstundan, nämligen, at kunna framkalla de döda, til at med dem tala; at framkaffa i annars omöjelig tid och tillfälle, mat, dricka och andra förnödenheter; at uti Crystall, Glas, Speglar, Stenar, Tråd, Watten och annat mera, kunna beswärja de orena andarna. Af Zoroaster winlade han sig at efterforska ascendente och descendente andarne, och af sin födelsestund och då infallande Stjernornas conjunction och inflytande, trodde han sig finna, at andarne skulle för honom hafwa en särdeles inclination, hwaruti han mycket styrktes, då han esomostast inbillade sig, at han såg åtskilliga sällsamma Skuggor swäfwa för sig på wäggen, samt många Ljus om natten flyga omkring Sängen i sin Sofwe-Kamare, och tillika tyckte sig höra människor med hwarannan talande. Han sågnade sig högeligen här öfwer, efter han höll detta för Spöken och Andar, fast han ännu icke ägde nog modigt hjerta, at tala dem til. Af Christopher Haylinger, en bekant exorcist och Crystall-skådare, som på gatan af en Bergknappe omsider om en natt blef ihjälstucken, skal han ock hafwa fått en Spiritus i et Crystall-Glas, hwaramed han sig en stor hop penningar tilbrakte. Men som han höll före, at Necromantien eller

ler Swartkonsten icke kunde wara hwar-
 mans gåfwa, war han i början nog rådd för
 at wåga Profwen, af farhåga, at om det slas
 git fel, kunde han wåntat sig stora olycksfall
 deraf. Men när han af Historierna gjorde
 sig underrättad, at store och för helighet wör-
 dade män, såsom Bactriønernes Konung, Zo-
 roaster; Kejsarne Galerius Maximus, Ma-
 xentius, Julianus och Valens; Cardinal
 Brazutus, Abbediskan Magdalena, uti Cor-
 dua i Andalusien; Påswarne Sylvester II,
 Johannes XIII, Johannes XIX, XX och XXI,
 Gregorius VII, Gregorius XI, Benedictus IX,
 Paulus II, Alexander VI, drifwit Swartkonst-
 nars-handverket, så fattade han ändteligen
 mod, gick ut på en forswäg, der 5 wågar
 tillsammansförte, gjorde ringar omkring sig och
 började midt om natten sina beswårningar.
 Detta skedde i Speßer-skogen utanför Wit-
 tenberga, der han ock i förstone frestades af måns-
 ga försträckande buller, fråsande eldkulor, för-
 rande wagnar, at dambet förblindade hans syn,
 och hwirfswelwindar, som tycktes wilja kasta ho-
 nom utom ringen. Han draskade snart, at han
 warit långt derifrån, men widskypelsen tilstodde
 honom icke, at röra sig af stället, eller tråda
 utom ringen, af farhoga, at warda förgången.
 Ändteligen, efter 3 timmars uthårdande, kom
 den han så länge sökt, och loswade, at wara
 honom emot wiska wilfor til tjenst, hwarom de
 på följande dagen uti D. Faustens hus skulle
 contrahera. Sin onde lät der först se sig wid
 mid

middagstiden, som en skugge, wid ugnen; men efter en hop beswårgningar stack han fram et hufwud bakom ugnen, som bugade sig och gjorde för D. Faust sin reverence. D. Faust war ej nögd med detta, utan wille hafwa honom fram, började dersöre sina incantationer å nyo, då han framkom med gnistrande ögon, et människo-hufwud, men en fäselig Björnes-skapnad, hwarwid eldstrimmor lågade ifrån hwart hår och tycktes wilja tända eld på hela rummet. D. Faust frågade då, om han icke kunde låta se sig, i en mindre förfärlig gestalt? Dertill swarade han nej, jag är ingen dräng, sade han, utan en Furste ibland andarna; men om han wille lofwa honom at trogit hålla och efterkomma, hwad han af honom begårade, så wille han skaffa honom en annan anda, den der skulle tjena honom alt intil ändalykten, icke wika ifrån honom, utan wiljara honom i alt det hans hjerta önskade sig. Han förelade också D. Faust 5 Artiklar, nämligen 1), at affwårja Gud och alt hwad himmelskt är; 2), at wara alla människors Fiende, besynnerligen deras som honom bestraffade; 3), at förfölja alla Präster och andeliga Personer; 4), at aldrig gå til kyrkan, eller nyttja Salighets-medlen; 5), at hata ägtenskapet och aldrig sig deruti begifwa. Dessa 5 punctar skulle han med sit eget blod skriftligen förbinda sig at efterlefwa. Han förswann derpå ifrån honom och gaf honom tid at betänka sig. D. Faust gjorde sig icke myc-

Pet betänklande wid den första Artiklen, ty han
 hade redan starka twiswelsmål om upståndel-
 sen och Domen; trodde dock, at han i alla
 fall wäl skulle på något sätt kunna komma lös
 ifrån den onde och besinna sig, innan den ut-
 fatta dagen kommo; den andra puncten wille
 han i så mätto hafwa mildrad, at han alle-
 nast skulle hata dem, som honom hatade, men
 at han måtte älska dem, som honom älskade,
 aldenstund han annars varit utom allt nöge.
 Den tredje Artiklen ingick han med glädje; ty
 han hade alltid varit en Präste-hatare och årnade
 aldrig mera lägga sig på andeliga och Theo-
 logiska Saker. Den sjerde hade han icke hel-
 ler någon ting emot; ty han hade redan för
 Kyrkan, Prädikningar och Gudeliga öfningar
 ingen lust. At icke gista sig, lät han äfwen
 beqwäma sig til, i anseende til den oro, sor-
 ger och bekymmer, som ägtensskapet har med
 sig, och som han fruktade at en elack hustru
 kunde skaffa honom många förtretligheter, och
 han icke heller så lätt kunde blifwa hånne ent-
 ledigad, fann han beqwämligare, at hjäpa sig
 med concubiner och pigor. Härmed tog han
 då til pennan, och med sit egit blod upsatte
 Contractet. Då det war färdigt och med hans
 namn underteknat, kom Djäfwulen åter i en
 Grå-Munks gestalt, emottog handskriften, lof-
 wade at dagen derpå skicka honom en trogen
 ständig fölgestogare, under samma drägt, och
 derpå förswann han åter. Om astoneen när D.
 Faust spifat, klappade det på dören, och då
 han

han låt up, fick han se en lång och mager åldrig man, klädd i Gråmunke-kläder, och denne berättade honom, at hans Öfwerste förnedrat honom til at wara D. Fausts betjent, hwilket wål föreföll honom swårt, men han wille icke desto mindre göra det willigt och med nöge, efter det war kort tid, nämligen 24 år, och han ej war annat, än en Spiritus Familiaris, hwilken gärna höll sig hos människorna; men at, när hans tjenst lyktades, börjades D. Fausts elände för alwar. Han kallade sig äfwen Mephostophiles, och sade sig alltid stå D. Faust til tjenst, så ofta han wid detta namnet blef påkallad. D. Faust började snart fatta mistroende til sin Spiritus Familiaris, och twistade om hans tjenst-särdighet, hållt han några dagar wistades ute på landet, och icke åskade hans tjenst, då denne hans Spiritus Familiaris icke heller tilböd sin beredwillighet; men då Doctorn åter hemkom och häröfwer scrupulerade, infann sig Mephostophiles och förebrädde honom sit mistroende. Doctorn sade då, at han icke mer skulle twisla på hans willighet; sade derhos, at han årnade binda en kläcka, om halsen på honom, på det han alltid måtte höra honom. Men detta förtröt honom, så at han sade: wil du hafwa dig en narr, kan du beställa dig en annan; jag är, sade han, en höglärd och högtöfwarens ande, den all werldens Lärda icke förmå öfwerwinna med all sin konst; en sådan låter icke gåcka sig och tål intet förakt. D. Faust måste således

bedja om ursågt, och loswa at hådanester med mera distinction handtera honom. Doctorns medel efter Farbrodren woro måst åtgångna, derschöre behöfde han åter uprätta sin Hushållning, och gick med sin Spiritus til råds. Denne bad honom, ingen omsorg derschöre draga, utan låta sin nye Betjent helt och hållit derschöre sörga. Wille han taga sig en Yngling tillika i tjenst, deremot hade han ingen ting at påminna; men någon flicka eller piga skulle han icke befatta sig med, ty de kunde icke tåga. När då astoneu kom, fann Doctorn bordet dukat, en hel hop wål tillagade Rätter och många winer, samt en förgylld Pocal och andra wackra saker woro redan anskaffade, och all ting i ordning, til Doctorns stora förundran. Han frågade wål, hwarifrån alt sådant kommit; men Mephostophiles bad honom, aldrig fråga efter sådant, det borde göra honom fyllest, at honom ingen ting fattades efter önskan, när han behöfde. Han lade sig derschöre helt och hållit på latsidan och goda dagar, dobblede och spelade, och höll stora Skåpsaker med måltider och dråpliga Tractamenter. Man började altså, at mistro Doctorn; ty han tog sig ingen ting söre, hwarmed han något förwårswade, och man wetste, at Farbrodrens medel redan hade ånda. Mephostophiles påstod derschöre, at han borde slå lagom på; men detta tyckte han icke om, derschöre gjorde hans Spiritus honom sedan all ting, utan motsägelse, til wilja. Han förbehöll sig allena, at

Do

Doctorn aldrig skulle låsa i Bibelen, besyn-
nerligen 3 och 4 Mosis Böcker, Davids Psal-
mer, Johannis Evangelium och Bres, samt
Pauli Skrifter. Han skulle icke disputeras om
Tros-saker, utan allena om Patres, Concilier-
na, Ceremonier, Måsan, Skårselden och an-
nat sådant. D. Faust gjorde honom deremot
åtskilliga Frågor: 1. Hvad han war för en
anda? derpå swarade han, at han war en fly-
gande anda, som war Lucifer undergifwen,
hvars förgift, efter hans fall, intagit dem så,
at de blifwit människorna fiendliga, det de an-
nars icke blifwit, utan hållit sig såsom wän-
ner til dem. Han frågade vidare: 2. Om
de woro många? Hwarpå han swarade ja,
och berättade, at de äro til stort antal om-
kring människorna, at göra dem ondt. Han
frågade 3. hwarföre de woro förfästa utur
Himmelen och fick til swar, at Lucifer och
hans anhang gjorde sig af högmod öfwer sin
härlighet uproriske, och drogo dessa uslin-
gar med sig, deras förman hade således ingen
förlofning, at hoppas; men de sjelfwe wänta-
de sig förlofning på yttersta dagen. Han frå-
gade ytterligare 4. huru der såg ut i Himme-
len och huru det wore med de goda Änglarne
bessaffat? Det swarade han sig hafwa förgåtit,
ty det war honom nu mera som en dröm, hwil-
ken man förgäter då man waknar; dock wetste
han, at de gode Änglarne hade wißa ordnin-
gar fins imellan, och at inoen god Ängel är,
som icke skulle kunna tio werldar styra. På 5:te
frå

frågan om Paradis, hade han det löjeliga in-
 fället, at denna lustgården icke war på jorden,
 utan i lusten; och på 6:te frågan om de on-
 de Andars ordningar, swarade han, at de be-
 stodo af 9 Furstendömen, nämligen Pseudo-
 thei, Pythonci mendaciorum, Iniquitatis, Asmo-
 dai ultores, Satanae Præstigiatores, Meririm,
 Abaddons Furier, Astaroths Criminatores och
 Mammons tentatores och Insidiatores. Til den
 7:de frågan, hwad Mephostophiles wille göra
 om han were i Doctors ställe? Swarade
 han, at om jag wore i dit ställe, som sät
 Guds egen Son til din Förlofare, så wille
 jag dag och natt tacka Gud derföre, och icke
 för en liten timmelig wällust försätta min själ;
 utan förwara hånne för alla afwägar, som
 til fördömmelsen föra. På den 8:de frågan, om
 han hoppades någon förlofning, swarade han,
 at han wäl wetste det Ansörare andarne ingen
 förlofning hade at förwänta, men at han och
 hans wederlikar, som förförelsewis råkat blif-
 wa förderfwade hoppades blifwa räddade, fast
 han icke wetste, på hwad grund det kunde lå-
 ta sig göra. Den 9:de frågan om helswetet,
 expederades med et nog otydligt swar, som gaf
 tillänna, at han ingen lust hade, at derom gif-
 wa någon redig underrättelse. Grefwe Henrick
 af Isenburg, som sedt många af D. Fausts
 putser, under det han war Studerande i Wit-
 tenberg, berättar äfwen, at D. Faust hade en
 Hund, som förstod alt hwad Husbonden ta-
 lade och förättade så underliga göromål, at
 alla

alla dåröfwer förundrade sig. Til et par Hand-
lande i Erfurt skref likaledes M. Casp. Moir,
at om de wille då kommit til honom i Wit-
tenberg skulle han skaffat dem det största nöje
i werlden uti D. Fausts lilla men med all
slags Foglar, Papegoyor, Nättergalar, Duf-
wor, Swanor, Storkar, Hågrar, Franor
och hundrade tals annat sjäderfå inne och ute
upfyllda hus, alla andra Lustbarheter, at för-
tiga, allenast de wille dermed wara tysta, emes-
dan D. Faust icke öpnade det för andra, än
besynnerliga wänner. Han skrifwer ock, at,
ehuru det då war winter, skulle man icke blif-
wa sådant warse i D. Fausts Trågård, hwar-
åst all ting war i fullt flor, Kirsebår, Applen,
Pårön, Plommon, Citroner, Pomeranser,
Granater, Dadlar, Castanier, och at de icke
skulle ångra sin resa, om de ditkommo. I
Astrologien war han måstaren i sin tid och hans
Prognostica slogo alla in. Mazzolini uti Pavia
sade han förut hans uphögelse, som intråffar-
de, då han til S. Maria in Porrica, uphögdes
til Cardinal, hwarförte han skickade honom et
tacksägelse bref jämte 200 kronor. På samma
sätt war han et Orakel i anseende til Chiro-
mantien, eller wetenskapen at spå i händerna.
Som han under alt detta, ofta oroades af
samwets-agg, frågade han en gång sin Spiri-
tus Familiaris, om han wette något om D.
Fausts tillstånd, före det ingångna Förbundet
med Djåstrolwen? Hårtill swarade han, at det
war honom och dem allom wäl bekant, at
Do

Doctorns sak aldrig varit på goda fötter, sedan han kom til de åren, at han någon ting i Salighets-saken sjelf förstod. De hade alltid innehåft hans hjerta; men efter Förbundet aldeles hållit honom fången. Vid denna tiden hölls det Churfurstliga Bayeriska Bildgäret i München med mycken högtidlighet, och 3 Studerande Baroner i Wittenberg önska de sig tillfälle, at deraf blifwa ärfvådare. En wån af D. Faust, lofwade hos honom utredta, at de skulle blifwa dithjulpne, hwilket han ock åtog sig, med det wilforet, om de wille hålla det tyst och under hela bortowarelsen intet ord tala. Han stälde dem då på sin utbredda kappå i sin Trågård och en håstig wind kom oförmodeligen och förde dem med honom, i kappån innewicklade, til München. De emottogos med stor förundran, desto mer då de intet talade; men den ene råkade med et ord förse sig, då D. Faust straxt halp de två derifrån, och den tredje blef quarlemnad. Denna ne war såsom i en swår arrest och tordes ingen ting uppenbara, til deß Doctorn, af de två andre öfwertalad, åswen hemtade honom derifrån. D. Fausts lefnadsfatt war sådant, at han alltid war i behof af Penningar, så at Mephostophiles hade nog at göra, för at ståndigt skaffa honom dem. En gång war Doctorn så törstig, at han måste låna 60 Tyfka Daler af en Jude, som derföre straxt behöll et ansenligt interese. Doctorn måtte defutom sätta sit ben i pant derföre, när dagen war ute til betalning,

kalning, och han hade inga Penningar. Zuden wetste icke annat, än at han skar det af honom, och som han trodde, at D. Faust dog derefter, kastade han benet i Strömmen under hemvägen. I medlertid skaffade Mephostophiles honom Penningar på den sist utsatta Terminen, då Zuden kom illa ut för benet, och måste gifwa hela Summan åter, alldenstund han det intet återskaffa kunde. Til Pfeifferings Marknad skaffade D. Faust sig en wacker Håst, den han omsider til en Håstprånglare för 40 Gyllen försålde, med wilkor, at den sednare icke skulle swänga honom i watten på twänne dagars tid. Håstprånglaren, som ansåg sig för wäl behållen trodde, at det hade ingen ting på sig, red dersöre under hemresan i et djupt watten, och wetste icke utaf för än han midt i Strömmen helt när drunknat, aldenstund han i ställe för at rida på en munter Håst, satt med en halmkärwa imellan låren. Sedan han blifwit bergad kom han i harm och wredes mod tillbaka, fann Doctorn liggandes på bänken i Wårdshuset såsom foswande, och började draga honom af bänken; men som D. Faust lät honom så benet i näfwen fullt med blod, och började ropa honom an, som en mördare, war Håstbytaren glad, at han fick taga til flykten, i tanka at han bedrifwit en faselig gårning. Bättre gick det icke wid et annat tillfälle, då Doctor Faust skafsat sig 6 Swin, hwilka han lät sin Dräng Christoffer Wagner löra til Torget, och kom
sjelf

sjelf efter, sålgandes dem, med samma förbe-
 håll som Håsten, til två Mjölhare och en Gåst-
 gifware. Ty som Swinen, under wågen wäl-
 trade sig i gyttja, woro Kyparne twungne, at
 föra dem i watten, der de straxt förswunno,
 och hade intet annat i deras ståde qwar, än
 några halmtappar. Til Leipziger Meße för-
 halp han några Pältska Studenter, som i Wit-
 tenberg Studerade, så at de helt behändigt fin-
 ge göra en resa genom lusten. Här arbetade
 någre Winkypare, at få et stort Fat utur en
 Källare; men det war dem ogörligt, ty det
 war fullt af Win. D. Faust, som i flera
 Studenters sällskap gick förbi, gjorde narr af
 Kyparne, at de stodo til et antal af 12 a 16
 man om et Fat, som en enda Person skulle kun-
 na häfwa utur Källaren. Han blef icke med
 litet owett bemödt af Kyparne och Källarmå-
 staren, som i det samma tilkom, sade at han
 wille skänka honom både Fatet och Winet,
 om han kunde bringa det af stället. D. Faust
 rog alla til wittne, gick ned i Källaren, satte
 sig på Fatet, och red upför trapporna der-
 med, som det warit en stark trasware, hwar-
 på han suttit. Winfatet blef derpå gifwit til
 pris åt Studenterne, som dermed i flere da-
 gar höllo sig lustige. I Erfurt förfräckte han
 icke litet hela Auditorium, ty då Studenter-
 ne en gång woro samlade på en Lektion och
 Homerus kom til at omnämnas, samt de gam-
 le Gråkiske Hjelstarne, Menelaus, Achilles,
 Hector, Priamus, Alexander, Ulykes, Aga-
 memnon,

memnon, Ajax, samt Niesen Polyphemus, wets-
ste man ej ordet utaf, förr än D. Faust buk-
tade på wäggen, då alle dese gamle Subbas
trådde fram, den ene efter den andre, och i
synnerhet til slutet Polyphemus i sin hisnelli-
gaste gestalt, at häwen deröfwer reste sig på
hufvudet, på något hwar af de närwarande,
och de Studerande ej heller ytterligare åstun-
dade, at se D. Faustens föreställningar, hwar
efter de tilldörne warit nog nyfiskne. En gång
war han bortrest til Prag, då en af hans
wänner i Erfurt firade sin födelse-dag. De
som med honom woro församlade önskade alla
le, at de haft sin lustige D. Faust i Säll-
skapet och drucko hans skål, wetske ock icke
ordet af, innan han klappade på dörren, för-
dref natten med dem i lustbarheter och om mor-
gonen reste tillbaka igen på en Häst, hwilken
i Stallen åtit så mycket natten öfwer ensam
som 20 andra. Winet, som de natten öfwer
drucko, skaffade han sjelf; ty så många sorter,
som Gästerna åstundade, lät han bora
hål med en nastroare i en bråda, då winet
som åstades sprang af sig sjelf up i glaset. Då
han några weckor wistades i Heilbrunn och
Korna om aftenen wrälade, när de gingo för-
bi hans fenster, gjorde han ej mer än slog up
fenstret och tiltalade dem et par ord, hwar på
Korna straxt rofnade och gingo med uppspär-
de munnar til sina hemwist, Folket och Wa-
terkorna til stor förskräckelse. I Frankfurtes
Nähe, wid et tillfälle, då det war regnväder

och Regnbogen syntes, drog han, i allas åsyn, Regnbogen ned til sig och höll honom med sin hand, sade ock, at han wille satt sig på honom och på honom bortfarit; men de Handlande wille honom icke det tillåta. Han släpte alltså Regnbogen, at han satte sig på sin förra ställe. Då D. Faust kallades til en förnäm Adelsman i Braunschweig, som låg sjuk af twinsot, aldenstund ingen annan Läkares Cur wille slå in, och han således nödgades lösa dennas Magiska, gick Doctorn, efter sin gamla wana til fots, ehuru han gerne kunnat erhålla både rid, och åkedon. Under wägen träffade han en Bonde, och på förlof anmodade honom, at så åka på hans tomma wagn. Bonden gaf det grofwa swaret, at han tänkte så lås ifrån Staden, behöfde dertöre icke föra lås til Staden. Men han hade som nogast gittwit detta swar, så sprungo alla 4 hjulen undan wagnen och flögo up i lusten, och Håstarne föllo neder, som de varit döda. Bonden i förskräckelsen föll på knä, gret och bad om förlåtelse, samt om hjelp i denna sin oförmodade olycka. D. Faust halp honom straxt, hwad Håstarne beträffade, men til minnesbit för en annan gång, sade han honom, at han kunde hemta et hjul wid hwardera Tullporten i Staden. Bonden måste således använda större delen af dagen på sina hjuls återsamlande. I Frankfurt träffade han en gång några sina wedertlikar, som förwädrade sig stora Penningar dermed, at de höggos hustrudet af hwar-

hvarannan, låto en Barberare tvätta det och rakat, och sedan satte de det samma fast igen på Kroppen. De hade imedlertid hwar sin Lilsja i et kåril dem de kallade Lissliljor, hwar igenom de detta verkstälde. D. Faust gjorde sig i hopen osynlig, skal undan sjelfwe Mästarens Lisslilsja, när huswudet war afbuggait, och gocklarne så wål som folket blefwo icke litet bestörte, när de sågo Mästaren förblifwa död, åldensstund huswudet ej mera wille fastna på Kroppen. Under en resa til Gorha war han wål beskänkt, som man wåst träffade honom; han mötte där en Bonde med et stort hólaf; och sade til honom, wet du icke Bonde, at et laf bör föras af wågen för en full man? och som Bonden blef owettig, sade D. Faust, åstu icke höflig och straxt förer af wågen, skal jag åta up både hõet och Håstarna, och dig på köpet. Började således på, at sluka i sig det ena med det andra, då Bonden af fathåga, at sjelf åfwen gå til kost, sprang in til Borgmästaren, at beklaga sit õde och hwad olycka han råkat ut för. Men då han med Stadsbetjeningen omsider kom på stället, stodo wagnen, hõet och håstarne oförtårde, och Bonden fick plikta, såsom den där gåckat Borgmästaren och Betjeningen. D. Faust war då redan sin kos och man wette ej en gång, at det warit han. I Staden Dwickau gåckade Fausten en Bonde på samma sätt; ty, som han hade et laf hól at föra in til Staden, och D. Faust frågade honom: hwad skal jag ge dig för så myckert af dit hól, som jag

Kan äta i stället för Gallat, til denna lilla stekbiten du här ser mig spisa utaf? sade Bonden, Herre, det accordet är snart gjordt, ni ger mig en Löwenpenning, ty ni lär snart wara förnögd med sådan torr-söda. D. Faust började derpå, at äta, så at Bonden icke litet försärades, håldit halfwa lafet snart war åtgångit. Men på Bondens många tårar och böner, uphörde Doctorn ändteligen at äta och släppte honom ifrån sig. Han kom i stor bedröfwelse til Staden; men sorgen förwandlades i glädje, då han, wid lafsets afwältande, såg det lika wäl behållit. I Wittenberg, på et Wårds hus, märkte han at en Poike, på skalkstycke, slog hans glas fullt, så fort han någonsin hant utdrickat. Han sade derföre til Poiken: Gör du så en gång til skal jag äta up dig hel och hållen, med hull och hår. Det wore något för stort stycke på en gång, sade gossen, som log deråt och slog lika oförkräckt hans glas fullt igen. D. Faust, tog då fatt Poiken, åt up honom i alle mans åsyn, och drack derpå en hel skölge-kittel watten, sågandes, på en god stekbit behöfwes en god swalke-drick. Wården, som i det samma inkom, började hålla ransafning ester sin Uppafare; men, tag där igen honom! Ester någon ordwåpling sade D. Faust: min gode Herr Wård, tag ej så hårdt wid sig. Se allenast i wrån bortom bakugnen i Ert kök! hwad hånde? Gossen igensans där; men eländigt wät och skålfwande af köld och förkräckelse i mörkret, icke sjelf wetandes hwat han war, eller wågen tagit. Fem Studenter höllo en gång
på,

på, at slå med 3 andra, utför D. Faustens hus; men han förblindade dem så, at de i stället för at slå hvarannan, slogos med wäggarne och stenarne på gatan at elden lyste. De kunde ock icke komma ifrån platsen på annat sätt, än at annat folk bar dem derifrån, och när de kommo i sina hus, fingo de som först sin rätta syn igen. På en Kyrkomesto-Högtid utom Wittenberg, höllo Bönderna sig ganska lustiga, drucko, sungo och stormade årbarmeligen, at D. Faust och hans Compagnie icke fingo minsta örnaljud för deras hisseliga bullet, oaktat de genom Wården flera resor anmodade dem, at hålla sig något tystare. Hvad hånde? D. Faust gick en gång omkring i rummet, och på stunden stadnade alla Bönderna i den positure, som de då befunnos; somlige gapade, somlige med kruset för munnen o. s. w. men ingen kunde tala et ord. Så fort de gingo utom huset fingo de målet igen, de wil le då storma in, at anfälla Wården; men så snart de inkommo, föllo de i sin förra ställning och blefwo mållöse.

D. Faust blef på sådant sätt öfwer alt berogtad, såsom den der war en Swartkonstnär och hade med Djäfwulen at beställa. Någre Lärde och Fromme Männer togo sig därför flere gånger anledning, at göra honom allwarsamma föreställningar, och detta desto mera, som en hel hop unga Studerande märktes hafwa omgång i hans hus. En gammal Gudfruktig Granne gick i synnerhet in til honom och gjorde honom så kraftiga århindringar, at han började deröfwer

förfräckas, blifwa slagen och löfwa bättring, samt i tid upsäga Diäwulentjensten; men Man- nen war es så snart gången ut ifrån honom, som den Onde insaun sig och pockade honom, til at förnya sin gifna handskrift med ännu starkare förbindelser. Hwilket han lät honom så mycket mer skräma sig til, som han påstod, at han helt och hållit hörde honom til, med des större rätt, som D. Faust sökt Satan, men Satan icke sökt ho- nom först, och han derföre hade honom i sit wäld, at nu straxt, utan widare pardon wrida halsen af honom, det han ock började wilja göra. Denna sednare Förskrifningen, som war mycket hisneli- gare än den första, fanns äfwen efter D. Fausts död i hans hus, tillika med denna sidst nämnda. Doctorn wintade sig härefter, at göra sin mes- derstyggeliga Husbonde desto ifriaare tjenester, derföre lät han genom sin Nephostophiles an- ställa et faseligt byller i sin Grannes kammar om natten, såsom alla Stadens Swin warit til ho- nom insläpta; men Grannen gjorde adck af hin ondes grymtande och byllande, och sade: Efter du äst en sådan måtare til at hålla sång och mu- sik, så undrar jag du icke ger dig til Capellmästa- stare wid något Hof. Wil du ändteligen hålla musiqve hos mig så sjung du noterna, jag wil sjunga Texten: började derpå sjunga: Af Adams fall är platt fördärft ic. til des fienden ledsnade wid concerten, och med skam wel sin kos. Och när Doctorn om morgonen frågade honom, hu- ru han fullgjort expeditionen, swarade han, at Grannen hade anlagt sådant harness, at ingen ting

funs

Kunde bita på honom, och han defutom gjorde gylt åt alla upståg, så at där hos honom ingen ting kunde uträttas. Men om D. Faust hade någon del deruti, at denne mannen sedermera blef lam och måste hållat wid sängen i många år, kan man icke säga, åtminstone led han sit elände hells i sådan tanka. I Gotha blef han 14 dagars tid wäl undsågnad hos en Tracteur, men gjorde sig för mycket bekant med hans Fru, hwilket så nära kostat honom lifwet, om han sig ej i tid derifrån retirerat; dock skaffade han et sådant nattspökeri i huset hos honom, at Tracturen aldrig efter den tiden fick i huset åtnjuta antingen ro eller trefnad. Til en Famulus antog D. Faust en Påfwiß Prälats Son, den han aflat med en af sina concubiner, ifrån Wäckersburg. Dennes namn war Christopher Wagner, han war qwick, läraktig och tyglåten, och ledsen af Fadrens otidigheter. Hade derföre rymt och i winterdagarna kom halfnaken och förfrusen, sjungandes för D. Fausts dörr; men blef sedan för sin snabbhet och trohet, at all ting uträttas til Faustens och Mephostophiles nöje, insatt genom Testamentet, til D. Fausts arswinge af all hans qwarlåtenskap. Sin Hund, Prästgiar, måste han til en Abbot, på 3 år, försälja; men tjensten warade ej längre än et år, ty Abboten dödde oförmodeligen, sedan hunden låtit honom förstå, at hans tjenste-tid, war på wägen at snart uphöra. D. Faust sammankopplade en Adelsman med et hederliat adeligt Fruntimer, som honom förut på det högsta hatade, så at hon hells, inta-

gen af håstigaste Fårlet, måste fria til den hon
 förut försakat, och lemnade honom den frihet,
 som icke allenast war deras Slågt til ewårdelig
 sorg, utan ock af hånne sjelf många tusende resor
 ångrades. Huru Faust åtog sig utdrifwa et spö-
 ke utur et gammalt Flott; upgrof en af en girig-
 buk nedgrafsven Skatt i et Kloster, til wid på
 1000 Gyllen; anställde Lustjagt, en Cardi-
 nal ifrån Rom til förlustande, och derföre in-
 viterades, at följa med til Rom, med löfte om
 stor heder, den han ej wille emottaga, efter han
 war den håsta werldens Potentats undersåte;
 framställde Alexander Magnus och den Persiska
 Drottningen för Kejsaren uti Anspruck; jämwal
 förändrade Kejsarens Sofwelkamare til en Lust-
 sal, eller snarare en Lustgård, hwaruti han helt
 förwånad upwåkade och sig en timmas tid förlu-
 skade, hwarefter foglarne åter försounno, träden
 och blomstren förfallnade, och alt i sit gamla ege
 återbragtes; samt sedermera under det Kejsaren
 höll sin Tafel, uti Spise-salen åstadkom både
 solskin och Dag, natt och mörker, tordön och slag
 regn, at alle lupo ifrån bordet af förskräckelse;
 men ock hwarken blefwo wåta eller skadade, fast
 de så tycktes; hura han lät wåra horn på en Rid-
 dare, som stod i fenstret och somnade, at han icke
 litet förskräcktes når han upwåkade, och då han
 tog manskop med sig, at, under D. Fausts bort-
 resa, på honom hämnas, fann sig Fringrånd
 och sången af et helt Rytteri, måste til D. Faust
 sträcka gewår, lemna sina håstar, och rida hem
 på sådana, som til halmwiffor förwandlades,

woro här widlystigt at til olla sina omständigheter bekrifwa. En Baron, som bodde i Helsepede wid Eisleben, skaffade han en stor mängd af Foglar och lärde honom, at af deras låten spå allehanda om tilkommande wäderlek, fruktbarhet, dödsfall och annat dylikt; dock sögo de alla sin los, så snart D. Faust et par år derefter war dödd blestwen. Grefwinnan af Anhalt war hatwande och lysten ester friska Druswor, Appelen och Pårøn midt om wintren, i stället för det Confectet, som fanns på bordet, hwaråst D. Faust med Herrskaperne spisade; och han framskaffade det som åskundades, utan någon tids utdrägt. Han bød dem ock alla ut, dagen esteråt, och trakterade dem på det hårligaste i et präktigt Slott utom Staden, hwilket under Afte-eld och Tordöns brak upbrändes, när de woro et litet stycke därifrån, då de ock besunno sig lika hungrige, som de woro wid ditkomsten och innan de hos honom spisat. Ester D. Fausts dödd berättade en Adelsman, som warit hans besynnerliga wån, at han, sedan han et år warit gift med et mycket älskwärdt Fruntimer, lät låcka sig til at besöka det heliga Landet, och under resan råkade i Turkisk fångenskap, så at Hustrun sörgde honom, såsom dödd och gifte sig med en annan man; men som D. Faust underrättade sig af Mephostophiles at Adelsmannen werkeligen lefde, förtrollade Doct. all manlig kraft ifrån den nya mannen, så at han ingen ting med Hustrun kunde uträtta, til des hånnes rätte man omsider hemkom, sedan han practicerat honom utur slaweriet,

weriet, då hon honom igenkände och fick taga honom åter, hwartil den nye så mycket mer måste låta sig beqwäma, som han bewissigen til intet dugt hade. En natt tog han några Studenter med sig och höll hus i Biskopens af Salzburg Källare, transporterandes dem dit på en stege genom luften. Om midnat kom Källarmästaren och wille åfrwen taga sig en törstedrick; men när han såg dese obedne Gästerna för sig, bles han förtrönad och hotade dem, såsom tjuftwar, at få sin lön; men Faust bad sina kamrater taga hwar sin bouteille, sötta sig på stegen och följa med. Han fattade derpå Källarmästaren i håret, förde honom genom luften och satte honom i toppen på den högsta gran i skogen, hwartil han, när det dagades icke utan största lifsiara och halft törstrusen räddades, icke wetandes antingen hwar han war, eller hwilken det war, som honom dit förde hade. Han höll Studenterna et tilträckeligt Gastlags nöje, med allehanda Fraktamenter och ospel, i synnerhet med en slådfart utan hästar i en stor slåde, öfwer alt besatt med Marfattor, som för dem på all slags instrumenter spelade. Iunärmars det skred til Doctors åndalyckt, ju mera Epicuriskt och liderligt lefde han med Skökor och fyllehalsar. Dock föll det honom en gång in at wilja ägta en Flicka, som war öfwer måttan wacker och stod på intet annat sätt at winna, eller göra hans wilja fyllest; men han bles derföre så håstigt af Lucifer antallen och hindrad, at det omögeligen kunde drifwas igenom. Den onde Anden lofwade honom i det stället, at han wille

ben

bestå honom sjelfwa den Sköna Helena, Konung Menelai i Grækeland Gemål, för hwars skuld Troja upbrändes, til en Concubine. Denna Sköna Drottningen wisade sig ock för honom, dagen derefter, i all sin pragt och skönhet, och han förålskade sig så i detta utspökade djåfwulsta trosket, at han derwid all ågtenskaps kärlek förlorade. Hon födde honom ock, innan året gick ut, en Son, den han kallade Justus Faustus, ehuru han sjelf ej trodde, at det antingen med hånne, afslisen, eller Barnet war rätt beskaffat, utan höll det för hwad det war, en djåfwulst förblindelse. När D. Fausts 24:de eller sista tjenste-år nalkades, Testamenterade han sin trogna tjenare, den han som sin Son ansåg, så wål sit Hus och Trågård wid Eisenthor på Schergatan intil Weiters och Rödingers hus belägna, som all sin redbarhet och husgeråd; bad honom defo utan åska en bön, hwarpå han utbad sig all D. Fausts konst och skicklighet. Doctern swarade dertil, at han borde flitigt läsa hans Böcker, så skulle de ansensigt underwisa honom; men han wille defo utan skaffa honom en a part anda, om han dertil lust hade, som skulle i all ting bitråda och tjena honom, samt förblinda dem, som wille söka hans Böcker, så at de icke skulle finna dem, Och som Wagner detta åstundade, och, at han skulle altid synas honom i en Markattas gestalt, skaffade han honom en, hwars namn war Auerhan, dock at han icke hos Wagner skulle börja sin tjenst förr än efter Faustens död och Mephostophiles bortkomst. Wid slutet af sin lefnad låte

D.

D. Faust uppteckna åtskilliga Prophetior, om Påswens fall och de Europaiska Rikens öden förrån werldens ändalyckt kommer. En månad, förr än de 24 åren woro til ånda lupna, kom Lucifer til honom i en hisnelig gestalt och upsade honom nu all vidare tjenstwillighet, påckandes derpå, at han honom nu, fullt och fast och utan något vidare krus, helt och hållit tilhörde, och at det icke war wårdt, at han nu mera ångslade sig deröfwer, som han förnam, at han börjat göra, ty det war nu alt för sent och förgåfwes, och han hade sjelf skulden på sig, aldenstund han Satan, men icke Satan honom sökt hade. Han förswann derpå med hotelse, at påga sin råtta tid och stund til at taga honom af daga. Döetorn wardt häröfwer gråseligen betagen och helt och hållit förtwiflad. Hans Famulus, Wagner, tröstade honom så godt han förmåtte, och kallade til honom någre Studenter af dem som varit hans wänner, samt en lärd Magister hwilka tröstade honom det bästa de kunde med all slags Bibliska Språk och exempel af Syndare, som blifwit benådade. Satan kom deremot til honom om natten och på det högsta misströstade honom, fördömde honom och gjorde narr af hans bättring och fromhet. Han swarade dertil intet, utan lät dagen derpå Magistern komma för sig, et med sin tröst uprätta honom. Han hade ock några dagar frid för Djäfwulens anfall; men började åter ångsla sig med swärmodiga och förtwiflande tankar, och Satan anföll honom med onda tankar wakande, och swåra drömmar sofwan

wande, så at ingen tröst hos honom håsta kunde. Hans hjertångslan gjorde honom också allt mer och mera skygg och förbehållen, han blef i sin ångslighet stilla, tyft och indragen, och lät mindre tala wid sig, slog man ock up Språk i Bibelen för honom sade han: de äro wäl wackra; men de angå icke mig, som är en så grof syndare. Har wille ofta med knifwen korta sit lif och sin ångest, men handen blef lam och dödde så bort, at han sökte döden och kunde icke finna honom. 10 dagar för sin död kallade han Wagner til sängen, och i tårar badande, gaf detta utrop: Ach! hwad olycklig människa är icke jag, som så fölgt mit lystna kött och blod, utan at i tid betaga det samma sit herrawälde. Bättre kunde jag haft. Aldrig uögd med det jag hade gaf jag mig Djäwulen i wäld för at få mer och nu har jag intet annat, än hellsmete til min lön. Ach! om jag för tänkt på ändan. Men den som ej står at råda, står ock icke at rådda. Om jag ock nu wille gråma mig ihjäl, är dock alt förlorat. En annan gång ropade han helt årbarmeligen: Ach! jag arma förtwiflade människa! ach! we min tröstlösa Sjal! hwarföre har jag blifwit en förnustig människa och icke heldre et oskåligt djur, än at jag et så djupt af fall skulle begå? Jag känner nu i min Sjal hellsmetes qwal, så skenbarligt, som jag werkeligen woro där. All kreatur anklaga mig för Guds strånga dom. Djäwulen qwäljer mig, at jag mig sjelf i wellagan fräter och til döds förtärer, och kan mig dock icke til döds gråma eller döden finna.

na. Mit lif är en idkelig dödd. Wagner bödd
wål til at trösta honom; men han swarade. Sig,
Wagner! jag är ingen tröst wård; jag kan
hwarken återkalla, ångra eller rått begråta,
mindre til en Frålsare min tillflygt taga och på
honom tro. Det enda jag kan, är at gråma
mig, sörga, sucka och klaga mig til döds, och
dock kan jag icke dö undan mina plågor, mit
qwal, min förestående marter och olycksalighet.
Några dagar för sin åndalyckt bröt han ut i et
fullt raseri, ropade: du fördömda Djäfwul! hu-
ru har icke jag olyckelige lemnat dig Inrymme i
mit arma hjerta! och nu wil du mig ingen lino-
drig stund och ingen droppa tröst förinna. Jag
wil förre afhända mig sjelf lifwet, än låta dig
swalka din bitterhet på mig; tog i det samma til
Kuiswen; men handen bortdomnade, at han ic-
ke förmårte skada sig; utan föll i et jämmerfri
och gret hela natten igenom. Timmeglaset war
åndteligen måst utrunnit; Satan kom i sin för-
sta grymma gestalt, wisade honom handskrif-
terna och förkunnade honom, at han, natten
efter påföljande dag, årnade taqa hwad honom,
enligt förskrifning, tilhörde. Detta förordsa-
de det årbarmeligaste tillstånd hos denna olycks-
liga människan, som warade hela natten igenom,
och så snart dagen frambröt, lät han kalla til sig
de förre omtalte Studenterna, som nu åsven to-
go Magistern med sig, i hopp, at han sig nu
fullkomligen besinna och omwända wille. Han
bödd dem då ut med sig til en By, benämnd Rim-
lich, hwaråst han lät tilreda en måltid, och wi-
sæ

sade sig emot wanlighet och förmodan munter, så at de alle tilbragte dagen wid godt humeur. När de om aftenen spiset, wille de gå tillbaka och hafwa honom med sig til Staden; men han sade: det är nu för långt lidit på aftenen, Stadsportarne äro redan tillslutna och jag har defutan något at säga Eder, som jag icke förut til alla omständigheter welat upptäcka. Han gaf dem då en omständelig Berättelse om hela sit eländiga Lefwerne, ifrån början alt intil den närwarande stunden, ahörde också derpå med mycken upmärksamhet och under djupa suckar hward Magistern, honom til tröst af Skriften påminnte; men han sade sluteligen: Jag tackar Eder för Eder wåls mening; men jag finner, beklageligen, at ingen tröst wil hos mig håsta, hon angår mig icke, det är nu ute och alt för sent. Jag wille gärna låta Djäfwulen martera min kropp, allenast min själ kunde blifwa bergad; men alt är så långt, alt är nu förgårwes. Gån nu bort och beaktwen Eder til sömn; ty tiden är för tiden; men för årens icke om något buller i mit rum höres; ty det angår icke Eder. Finnen I min kropp igen, wil jag bedja Eder, at I den til grafwen låten befordra; men tagen warnagel af mit be dröfliga exempel och låten Eder i tid ifrån Djäfwulens snaror wända, på det I mågen så en bättre Watt i Edert sista, än den mig nu förestår, och en lyckligare ingång i ewigheten. Han sank härpå i wanmagt neder på en bänk, och som de redan hörde et gråseligt buller, woko de utur rummet och gingo i den för dem tilredda Sångkammare

Kamaren, hvarpå de åter hörde det gråfellaaste
 larm och några dödsfrilaf den olycksalige Dos-
 torn, hwarefter all ting, efter midnatten, tyst-
 nade. Om morgonen sunnos bord, stolar och
 wåggat målade med hans blod, tänderna på jor-
 den utur munnen wridna och hjernan mellan
 blodklimparna på wäggen sprängd. Kroppen
 söktes förgåfwes inne i huset; men igensans på
 en gödselhög i högsta måtton affskwardt och mi-
 serabelt söndersfargad, at ingen den minsta lem
 war okrosad. Deras bestörning war obeskrif-
 sig; men de mutade Wården, at han höll et med
 dem och för någon summa Penningar til Lands-
 Dommaren och Sockne-Pråsten, förhålp ho-
 nom til tyst begrafning, under namn af en resan-
 de och af slag om natten död Student. Dock
 reste sig en sådan storm up wid hans jordande,
 at alle trodde det de skulle flugit til en annan
 werlds ånda både med Båren och Liket, hwilket
 likwål straxt stillades, når de fått mulken öfwer
 honom. Så fort Wagner, som blifwit hans
 Arfwinge, kom i D. Fausts hus tillbaka, syn-
 tes honom hans tillsörordnade uppafare Auer-
 han, hwilken hade med sig Sonen, Justum
 Faustum, och Modren, den Eldna Helena;
 dese togo nu affed af Wagner, sågandes,
 at de efter Fausts död hade ingen ting mera
 där at beställa, utan förswunno från hans
 ögon, och hafwa aldrig sedan den
 dagen hördis utaf.

www.books2ebooks.eu